

La maledicció del faraó

Il·lustracions:
CLARISSA CORRADIN

Editat per
TECNOSCIENZA

CLARISSA CORRADIN

NASCUDA A IVREA (ITÀLIA) L'ANY 1992, CLARISSA CORRADIN VA ESTUDIAR A L'ACADÈMIA DE BELLES ARTS DE TORÍ, ON ES VA ESPECIALITZAR EN PINTURA I IL·LUSTRACIÓ EDITORIAL. CORRADIN ÉS UNA APASSIONADA DE LA IL·LUSTRACIÓ. PER TANT, HA CENTRAT LA SEVA CARRERA EN LA IL·LUSTRACIÓ DE LLIBRES DE FICCIÓ PER A NENS I ADOLESCENTS. EN ELS ÚLTIMS ANYS HA IL·LUSTRAT DIVERSOS LLIBRES PER A WHITE STAR KIDS.

TECNOSCIENZA

TECNOSCIENZA ÉS UN GRUP D'AUTORS I EDUCADORS QUE FA 15 ANYS QUE TREBALLEN EN LA DIVULGACIÓ DE CONEIXEMENTS CIENTÍFICS, TECNOLÒGICS, SOBRE MATEMÀTIQUES I EL MEDI AMBIENT PER A NOMBRESES ORGANITZACIONS, COM MUSEUS I EMPRESES. ELS SEUS LLIBRES, PUBLICATS EN MÉS DE 20 PAÏSOS, ESTAN PENSATS PER A INSPIRAR IDEES, ACCIONS I EMOCIONS.

Pots consultar el nostre catàleg a www.picarona.net

LA MALEDICCIÓ DEL FARAÓ

Text: *Tecnoscienza*

Il·lustracions: *Clarissa Corradin*

1a edició: febrer de 2026

Títol original: *The Pharaoh's curse*

Traducció: *Andrea Aguilar Marzo*

Maquetació: *El Taller del Llibre, SL*

Correcció: *Júlia Canovas*

Disseny gràfic: *Valentina Figus*

WS whitestar Kids® és marca registrada de White Star s.r.l.

© 2021, White Star s.r.l.

Piazzale Luigi Cadorna, 6 - 20123 Milà, Itàlia

www.whitestar.it

(Reservats tots els drets)

© 2026, Ediciones Obelisco, SL

www.edicionesobelisco.com

(Reservats els drets per a la llengua catalana)

Edita: Picarona, segell infantil d'Ediciones Obelisco, SL

Collita, 23-25. Pol. Ind. Molí de la Bastida

08191 Rubí - Barcelona - Espanya

Tel. 93 309 85 25

A/e: picarona@picarona.net

ISBN: 978-84-9145-870-8

DL B 11.034-2025

Printed in China

Quatre anells per a un faraó!

Com que estava molt avorrit, en Marc es va posar a recordar, assegut sobre una roca de l'excavació arqueològica, els esdeveniments dels últims dies. Feia diverses setmanes que la Fàtima i ell eren a Egipte. Quan en Jordi Piràmide, arqueòleg de fama internacional i amic dels seus pares, els havia ofert unir-se a la seva expedició, els dos amics s'havien quedat atònits per tenir tanta bona sort. Els esperava el país dels faraons, les esfinxs, els amulets i les mòmies. Misteris i aventures increïbles per tot arreu! O això pensaven...

En lloc d'això, després de volar fins al Caire i de caminar durant dos dies pel desert, van arribar a un poble proper a l'oasi de Bahariya, on van descobrir que la feina d'un arqueòleg és mooooolt avorrida! Es passen el dia sota el sol ardent movent pedretes d'aquí cap allà, netejant petits objectes i catalogant fins a l'última roca. El Sr. Piràmide estava segur que trobarien l'antiga piràmide construïda per al faraó Tutankamel feia milers d'anys. Però no n'hi havia rastre enlloc.

—Segurament l'han coberta segles de tempestes de sorra —suposà el Sr. Piràmide.

Davant d'això, en Marc només tenia una cosa a afegir:

—Quin rotllo!

Just en aquell moment va veure que la Fàtima s'apropava amb els ulls brillants.

—Què passa? —li va preguntar.

—Res. Només que he trobat això! —La Fàtima obrí la mà per revelar una pedra blanca i brillant unida a un amulet.

—On l'has trobada? És increïble!

—Al costat del vell oasi —va respondre ella amb un somriure—. No és l'única cosa que he trobat...

En Marc va tenir la sensació que passaria alguna cosa emocionant.

—Què vols dir? —li preguntà mentre es posava dret d'un salt.

—A la meitat de l'oasi hi ha un pou sec. Al fons del pou hi ha una llosa de pedra i, enmig de la llosa, una petita esquerdada amb la mateixa forma que aquesta pedra.

—I? —va insistir en Marc.

—Bé, potser he col·locat la pedra a l'esquerdada i...

—I? Vinga! Explica-m'ho!

—Han aparegut unes escales que portaven cap a la sorra. No es veia res. Gairebé caic a dins.

En Marc va mirar la Fàtima amb incredulitat.

—Estàs pensant el mateix que jo? —li va preguntar.

—Hem trobat la piràmide! —cridaren a la vegada.

—De pressa! —va afegir en Marc—. Anem-hi!

La Fàtima li va dirigir una mirada amoïnada.

—No hauríem de dir-ho al Sr. Piràmide?

—Ah, vinga. No et ve de gust viure una petita aventura?

La Fàtima s'ho va pensar un segon i exclamà:

—D'acord. Vinga!

Després de preparar les motxilles, agafar una cantimplora i ficar-se unes quantes galetes a les butxaques, la Fàtima i en Marc començaren a caminar cap al pou sec de l'oasi. En arribar-hi, la Fàtima col·locà la pedra a l'esquerra de la llosa que hi havia al fons del pou. I, davant l'escèptica mirada d'en Marc, es va sentir una tènue remor i la llosa començà a lliscar cap a un costat, cosa que va revelar uns inclinats esglaons de pedra que desapareixien en la foscor. Els dos aventurers es disposaren a baixar. L'escala era molt estreta, i per obrir-se pas en la foscor només comptaven amb les llanternes dels seus telèfons mòbils.

Continuaren baixant uns minuts. Just quan començaven a pensar que potser el millor seria tornar, van girar a l'última cantonada i... va deixar d'estar fosc! Centenars de torxes s'encengueren alhora al seu voltant. En Marc i la Fàtima estaven sols en un gran vestíbul rodejat d'altres columnes, dues de les quals sostenien una pesada porta tallada amb el rostre de Ra, el déu del sol.

—Mira com brilla! —va cridar la Fàtima.

Atordit, en Marc murmurà:

—Aquest és el lloc que el Sr. Piràmide estava buscant.

Miraren al seu voltant cercant alguna pista que els indiqués com entrar-hi, però no van veure ni panys ni claus. Llavors, darrere d'un munt de teranyines i pols, la Fàtima va trobar una petita estàtua recolzada en un altar. En Marc s'hi apropà i, sense pensar-s'ho dues vegades, l'agafà per observar-la de més a prop. De sobte es va sentir un soroll sec que ressonà per tota la cambra subterrània. La sorra sota els seus peus va cedir i, desprevinguts, els dos amics caigueren al buit. Després d'una caiguda que els semblà eterna, la Fàtima i en Marc van aterrar a una habitació humida i fosca.

—Ho sento —assegurà en Marc, decebut amb si mateix—. Hauria d'haver-me adonat que era una trampa. T'has fet mal?

—No, però hem de vigilar més a partir d'ara. Per cert, on som? —va preguntar la Fàtima mentre s'espolsava.

—No ho sé. No veig res. Espera, deixa'm agafar el mòbil.

En Marc encengué la llanterna del telèfon i immediatament després va fer un bot. Davant d'ells, en la foscor, hi havia un enorme sepulcre daurat.

En Marc i la Fàtima s'hi aproparen.

—Està ple de jeroglífics —xiuxiuejà la Fàtima. Captivada, el va tocar amb la tènue llum del mòbil i clac!, va prémer sense voler un botó.

Davant dels seus ulls, una esquerda començà a obrir-se al sepulcre i d'allà sorgí una mà seca i plena d'ossos.

—Gràcies, nois. Gairebé no em podia moure allà dins —va exclamar una mòmia mentre somreia.

—Qui... qui ets? —tartamudejà la Fàtima mentre mirava fixament el seu nou company.

—Jo? Soc el faraó Tutankamel, per descomptat.

—Però... però, per què ets aquí? —va preguntar en Marc amb un fil de veu.

—Soc aquí perquè em van enganyar! —explicà la mòmia amb impaciència—. Veieu la meua mà? Veieu aquests anells pelats? En aquests forats buits hi havia pedres sagrades, unes pedres que necessito per tal de completar el meu viatge al més enllà. Però algú me les ha robades! Podríeu ajudar-me a trobar-les?

Els dos aventurers es van mirar i van assentir.

—D'acord —va acceptar la Fàtima—. Però, a canvi, ens has d'ajudar a sortir d'aquí i... espera! La cambra s'està inundant!

—És un mecanisme de seguretat. Aviat arribarà fins al sostre.

—I ho dius tan tranquil.

—Hum. Potser tens raó. Tenim un problema —va reconèixer la mòmia.

—Digue'ns què hem de fer!

—Mireu amb atenció.

Trobareu diversos trencaclosques que us permetran entrar a les diferents sales de la piràmide. Cadascuna conté una de les meves pedres sagrades. Però estan amagades. Si les trobeu, recuperaré els meus poders i us podré ajudar a escapar. Què en penseu?

